O lacrimă a orbului

On Septembrie 19, 2010

Evaluează-ți bine calitățile și limitele, fără să îngădui nicio abatere de la tine însuți.

Unul dintre soldații generalului Mustafa Yakubu, care rămăsese în urmă, o descoperi pe doctorița Kendricks. Își încărcă arma și o îndreptă spre ea cu un singur gând. Prin mintea femeii trecură iute o grămadă de posibilități de ieșire din această situație – s-o ia la goană era prima, dar își dădu seama că nu mai avea timp. Rămase neclintită locului, incapabilă să reacționeze.

Locotenentul Waters îl imobiliză imediat pe soldat cu o singură lovitură de cuțit, salvând-o astfel pe doctoriță de la o moarte sigură. Apoi dădu ordinul de înaintare spre zona Apha. O voce lăuntrică stăruia însă îndărătnică în capul femeii. Mânată de o nemărginită teamă, doctorița îl rugă pe Waters să facă ceva ca să-i împiedice pe ceilalți soldați ai generalului Mustafa Yakubu să ajungă la misiunea St. Michael. Dar locotenentul trebuia să fie dur și neîndurător. O întoarcere de la scopul primordial îi putea periclita misiunea. Așa că a ignorat complet dorința femeii, și le-a dat ordin celorlalți membri ai echipei lui de comando să-și continue drumul.

Leadership: Îți este hărăzită încercarea de a da sens experienței trăită printr-o incursiune în ascunsul unui regret care te ajută să înveți să nu te detești pentru ceea ce ai greșit?

Un conducător de trupă de comando vede consecințele acțiunilor sale mai departe și cu mai mare claritate decât cei din jur. Atunci când are de îndeplinit o misiune importantă, el trebuie să-și lase temerile deoparte și să fie pregătit pentru orice situație, să reacționeze fără șovăială și fără sentimentalism ori de câte ori trebuie, să fie mai rece decât este în realitate, să facă orice sacrificiu, să meargă drept la țintă, fără păreri de rău și fără rușine, gândindu-se în fiecare clipă la consecințe.

Îți permiți vreo abatere de la tine însuți? Locotenentul Waters, din filmul " *Tears of the sun (2003)* ", a rămas orb la rugămintea stăruitoare a doctoriței Kendricks și impasibil față de soarta celor din misiunea St. Michael. Putem lesne să înțelegem atitudinea lui. El trebuia să se ocupe în permanență de stabilirea direcției pe care trebuia s-o urmeze echipa lui, impunându-și voința, ca să se asigure că "pachetul" va ajunge în siguranță la destinație.

În leadership trebuie să-ți întărești voința suficient de puternică pentru a rezista tentației de a te răsplăti pentru eforturile depuse în realizarea unui act de intervenție ilicită într-un proces de ascensiune. Această ascensiune poate să alterneze cu decăderea ta din drepturile tale de persoană dependentă de o anumită răspundere.

El trebuia să fie neînduplecat în îndeplinirea misiunii sale, neîngăduind nici cea mai mică abatere lui însuși sau celorlalți membri ai echipei sale. Toate acțiunile sale trebuiau subordonate înfăptuirii misiunii. Nu avea voie să fie nesigur și plin de tot felul de îndoieli, că nu cumva să eșueze. Dacă nu reușea să obțină rezultatele promise și să-și îndeplinească misiunea pentru care a fost angajat, cariera lui era terminată.

În leadershipul militar nu poți fi sigur că soarele va străluci mâine. Nicio lacrimă nu și-a putut îngădui locotenentul Waters să verse pentru toate acele vieți omenești de la misiunea St. Michael care s-au aflat în pericol și pentru care el nu a putut face nimic, sau mai degrabă nu a dorit să facă nimic, constrâns fiind de împrejurări și de cerințele misiunii sale.

Ești genul de lider care spune „Nu” atunci când simțămintele îi ordonă să spună „Da”?

Dar remușcările l-au cuprins adânc atunci când a văzut din elicopter că toți acei oameni de la misiune au fost uciși de către soldații generalului Mustafa Yakubu, pe care poate că i-ar fi putut împiedica să ajungă acolo, dar cu riscul celorlalte vieți pe care le avea în grijă. În acel moment, lumea lui interioară, cu toate contradicțiile ei, s-a schimbat. Abia atunci și-a dat seama că nu e deloc ușor să fii genul de om care spune „nu”, și-a dat seama cu adevărat ce înseamnă să fii lider, să fii nevoit să iei decizii incomode și să nu poți salva lumea.

Unde „locuiește” sufletul tău bun în ceasurile cumplite? Cel mai cumplit chin pentru un lider cu un suflet mare este să îngroape orice urmă de compasiune.

Așa cum vă spuneam și în articolul "Un soare aflat pe drumul spre apus", locotenentul Waters, n-a putut să stingă în el orice urmă de compasiune. Ci s-a reîntors și i-a salvat pe localnicii pe care îi abandonase pe câmp, luându-și revanșa pentru toți aceia care au murit la misiune, deoarece în ciuda aparențelor de om dur cu suflet de oțel, avea și el sentimente.

Liderul este omul care știe să se facă înțeles într-un context dat de circumstanțele externe și de condițiile de valabilitate ale identității sale într-o explorare generală a compasiunii, solidarității, dar și a frustrării cauzată de neputința de a preveni o tragedie.

Concluzie: Liderii militari trebuie să execute ordinele date de superiorii lor, în ciuda sentimentelor și părerilor personale. În structurile militare, ordinul se execută și nu se discută, în caz contrar ești aspru pedepsit pentru orice inițiativă care se abate de la îndeplinirea ordinului primit. Dar lacrimile pe obrazul orbilor – a acelora care acționează orbește și fără sentimente umanitare, sunt tardive și lasă urme adânci în sufletul lor.

Evaluează-ți bine calitățile și limitele fără să îngădui nicio abatere de la tine însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-lacrima-a-orbului.html